

Op schoudders van reuzen

OneWorld spreekt ouders en kinderen over hun idealisme, activisme, levenshouding en wereldbeeld. Deze keer Kirsten van den Hul en haar moeder Lucie Harkema. Het gezinsleven met alleen een moeder werd voor Kirsten de voedingsbodem voor haar activisme.

Tekst & foto **Rinske Bijl**

Kirsten: “Ik krijg nog steeds brieven gericht aan meneer Van den Hul. Net zoals ze vroeger aan de telefoon altijd vroegen of mijn vader thuis was. Als dochter van een alleenstaande moeder is het moeilijk geen feminist te worden. Nu ben ik zelf kostwinner. Raar dat dat nog steeds bijzonder is.”

Lucie: “Laatst zei Kirsten tijdens een algemeen overleg in de Tweede Kamer dat ze is opgegroeid op de moedermavo. Ik moest haar inderdaad soms meenemen naar mijn werk. Naschoolse opvang bestond nog niet.”

Kirsten: “Sommige mensen vonden dat zielig. Mij leek het juist triest als je moeder de hele dag thuis zit te wachten met koekjes en thee.”

Lucie: “Hoewel het voor de hand lag dat ik na het gymnasium naar de universiteit zou gaan, koos ik in het eind-examenjaar voor de sociale academie. Uit overtuiging: ik wilde de wereld een beetje mooier maken.”

Kirsten: “We hebben thuis altijd veel over maatschappelijke thema’s gepraat. Het was de tijd van de koude oorlog en de revolutionaire bewegingen in Latijns-Amerika. Als kind organiseerde ik een keer een demonstratie tegen kernwapens in onze straat. Ik was de enige met een zwarte pop in mijn klas.”

Lucie: “Ik weet eigenlijk niet meer of dat nou een bewuste keuze van mij was. Maar ik heb wel altijd uitgedragen dat de wereld groter is dan ons dorp alleen. We zijn ook veel op vakantie geweest samen.”

Kirsten: “Ja, naar Terschelling, hè. Later heb ik zelf de halve wereld over gereisd, ik ben op heel wat gevaarlijke plekken geweest.”

Kirsten van den Hul (41) is Tweede Kamerlid voor de PvdA. Daarvoor was ze columnist bij *Trouw* en schreef ze het boek *(S)hevolution, de eeuw van de vrouw*. Haar moeder, **Lucie Harkema** (71), werkte in welzijnswerk en het onderwijs.

Lucie: “Gelukkig weet ik dat je niet roekeloos bent. Maar toen je in de Tweede Kamer kwam, heb ik me wel zorgen gemaakt. Dat was vlak nadat in Engeland de parlementariër Jo Cox werd vermoord. Omdat zij het werk deed wat jij ook ging doen.”

Kirsten: “Zelf heb ik die angst nooit gevoeld. Als Tweede Kamerlid wil ik een voorbeeld zijn voor vrouwen en andere ondervertegenwoordigde groepen in de politiek. Daarom leid ik elke week een groep rond in de Tweede Kamer. Ik vraag hen na te denken over hoe zij zelf een steentje kunnen bijdragen. Het is zo belangrijk dat onze democratie representatiever wordt.”

Lucie: “Onderwijs speelt daarin een belangrijke rol. Het volwassenenonderwijs waarin ik actief was, kwam rechtstreeks voort uit de vrouwenbeweging. De uitgangspunten waren idealistisch: iedereen zou zich moeten kunnen ontplooiën. Dat is, denk ik, niet helemaal gelukt.”

Kirsten: “Er is nog steeds veel laaggeletterdheid in Nederland en er zijn nog altijd groepen met een afstand tot de arbeidsmarkt. Toch is er in een paar generaties veel vooruitgang geboekt. Denk maar aan je eigen moeder. Zij heeft haar school nooit kunnen afmaken, ze moest op de boerderij aan het werk toen haar moeder overleed. Nu zit ik, haar kleindochter, in de Tweede Kamer. Ik ben ervan overtuigd dat we deze vooruitgang aan de sociaaldemocratie te danken hebben, door aandacht voor zaken als emancipatie en onderwijs. Bovendien was het eerste vrouwelijke Tweede Kamerlid in Nederland ook een sociaaldemocraat. Ik ben me er zeer van bewust dat ik op de schouders van reuzen sta.”

Lucie: “Als je hoort wat sommige populistische schreeuwen, die hebben geen idee wat de sociaaldemocratie bereikt heeft. Ik vind het jammer dat de beweging een beetje teloor lijkt te gaan.”

Kirsten: “Nee hoor, we werken er hard aan om te zorgen dat het overeind blijft. Maar in de politiek moet je nu eenmaal een lange adem hebben als je iets wilt veranderen. Met de dingen die ik nu doe, zoals een initiatiefnota voor de bestrijding van geweld achter de voordeur, kan ik misschien pas over een paar jaar iets voor iemand betekenen. Voor veel mensen komt dat te laat, maar ik laat ze in ieder geval zien dat ik iets doe aan hun probleem.” ●

“
***Als dochter van een
alleenstaande moeder
is het moeilijk geen
feminist te worden***